

ניו יורק

אור חזק שטף את האודיטוריום החשוך. ליבי החסיר פעימה. זה היה האות המקדים למצגת. הקהל השתק, ומאות זוגות עיניים רותקו למרכז הבמה. על מסך ענק ריצדו על רקע שחור הלוגו של מיקרוסופט ולצידו זה של 'סרץ' ו'יזן'. רמי הסתכל בי בעיניים בורקות: "תראה להם מה זה!" הרגשתי בחילה. מצגות-ענק כאלו מפחידות אותי. ברגע שאני כבר על הבמה ומתחיל, הפחד נעלם ואז אני כמו דג במים. אבל לפני זה - אני בקושי יכול לעמוד על הרגליים. הסתכלתי ברמי בתחינה. "אל תדאג, מקסימום שלוש מאות איש," אמר. מניסיון, כשרמי נותן הערכות כאלו אני צריך להכפיל את המספר. השאלה בכמה.

לבשתי מכנסי גאפ בצבע חאקי בהיר וטי-שירט שחור עם כיתוב בלבן - 'סרץ' ו'יזן'. רמי החליט בסוף לחבור למיקרוסופט ולא לגוגל. ההחלטה לא מצאה חן בעיני. אני מקווה שזה לא בגלל כל הדברים הקטנים שהם נותנים לנו, כמו הכנס הזה, או אפילו הדפסת החולצות. אי אפשר לדעת עד לאן הקמצנות שלו מגיעה. "מוכן?" הוא שאל אותי, ואז אמר בצחוק של צבוע תוך כדי שהוא דוחף אותי לכיוון מרכז הבמה, "האמת שזה לא משנה!"

סידרתי את המיקרופון-אוזנייה ושאפתי נשימה עמוקה. רמי צעד לעבר העמדה שלו - שולחן קטן ועליו הלפטופ עם המצגת. מוזיקה קצבית רמה פרצה מהרמקולים, וקריין אמריקאי בעל קול בס הכריז עלי. אין דרך חזרה. נו מילא. זינקתי למרכז הבמה לקול מחיאות כפיים רמות.

כפי ששיערת. חמש דקות של הפעלת המצגת, ושכחתי את הבחילה, את הבהלה ואת חוסר הנוחות. נעתי על הבמה מצד לצד. התקרבתי לקהל וסיפרתי להם על המוצר החדשני שלנו - חיפוש וידאו באינטרנט על ידי זיהוי קולי. הצגתי את הדמו של המוצר ואת השקופיות עם התחזיות של

האנליסטים. רחש עבר בקהל. הרגשתי חיות זורמת בגופי. האדרנלין הציף אותי. עברנו לשלב השאלות, ומספר עיתונאים מהתעשייה שאלו את השאלות הבנאליות והצפויות מראש. עניתי להם בקצרה ובאדיבות. לקראת סוף המצגת ראיתי שני יפנים מחליפים כרטיסים עם רמי, וכמה אמריקאים בחליפות עומדים לצידו ומדברים בשקט.

סיימתי את המצגת לקול תרועות רמות. פרשתי אל מאחורי הקלעים, ורמי מיהר לקבל את פני. "מדהים, אחי, אתה תותח." הוא היה אקסטטי. הוא פשוט לא הצליח להתאפק. "יש לנו שתי פגישות עם קרנות הון סיכון מחר. הם חשבו להיפגש עוד חודשיים-שלושה, אבל בעקבות המצגת המדהימה שלך הם באו אלי וממש התחננו להיפגש מחר."

"מעולה. בהצלחה." אני שונא את זה שהוא מנסה לגייס אותי כבדרך אגב. "עוד חמש שעות אני בשדה התעופה בדרך לארץ." "מה זאת אומרת?" הוא אמר בפאניקה, "אני חייב אותך. כבר ביררתי בקשר לכרטיסים. יש טיסה של אל על מחר בערב."

"אני לא יכול. דליה גם ככה בקריזה עלי. עדיף שאחזור הלילה." "אתה לא יכול לעשות לי את זה. בלעדיך אין לי כלום," הודה רמי. "אני חייב אותך בפגישה הזאת. אתה רוצה שאני אדבר איתה?"

"לא," חייכתי. רק זה חסר לי. "זה בסדר. אני כבר אסביר לה." "תודה אחי," אמר רמי, "אני רץ לעדכן אותם ולסגור עוד משהו." "עוד משהו?" רטנתי.

"לא קשור אליך. אתה חופשי עד מחר באחת עשרה בבוקר. אני אנסה להשחיל לעצמי עוד כמה פגישות הערב ומחר מוקדם בבוקר." "אוקיי צ'יף," אמרתי לו בחיבה והתחלתי לפסוע במסדרונות החוצה מהתערוכה. בדרך כלל הקליטה טובה יותר ככל שאתה מתרחק ממרכז העניינים, וגם לא התחשק לי להתחיל לדבר עם אף אחד.

נעמדתי במסדרון צדדי שהיה ריק מאנשים וחייגתי לדליה. היא לא ענתה. החזרתי את הסלולרי לכיס והמשכתי לצעוד החוצה. קול מוכר צעק מאחורי באנגלית: "תשמע, זה היה ממש מדהים!" הסתובבתי וראיתי את רודני ממיקרוסופט.

"תודה. תודה לכם על הארגון."

"אה, זה כלום. רוצה לבוא איתנו הערב לבלו נוט?"

"ג'ז?"

"כן. מתאים?"

"מעולה. תגיד, מה עם אשתך והילדים? הם לא מתגעגעים?"

"שיחכו," ענה באדישות, "אנחנו צריכים לחגוג, לא?"

יצאנו למועדון. היה מוקדם יחסית, אבל הייתה אווירה טובה. החמצתי את השיחה של דליה. מרוב רעש לא שמעתי את הצלצול. בשלב מסוים עלה רודני לבמה, תפס את הסקסופון והתחיל לנגן עם הלהקה לקול מחיאות הכפיים של כולנו. הוא השליך את הז'קט העסקי שלו ונשאר לנגן בחולצת כפתורים בצבע ג'נס. הוא היה מדהים. באותו רגע החיים שם נראו לי קסומים. הרגשתי כמו ילד שרץ ומשחק בלי דאגות, רוכב על גלי ההצלחה. החיים האפרוריים בארץ נשכחו ממני לרגע. רודני התיישב לצידי ובידו בירה נוספת. "לחיים!" הוא קרא, "לחיים!" החזרתי ונקשתי את הבקבוקים. "אני עושה מה שאני רוצה," הוא לחש לי. לא הבנתי בדיוק על מה הוא מדבר, אבל חייכתי. "יש לי כסף. יש לי השפעה. יש לי הכול." הוא הוסיף ושתה את הבירה בלגימה אחת ארוכה. קינאתי בו מעט. נזכרתי בחיים שלי בארץ, נזכרתי בקשר עם דליה, וחשבתי כמה החיים משעממים אותי יחסית למה שאני חווה פה. "רודני, שאלתי לפתע, אתה באמת מאושר?" מבטו התאבן בן רגע והיה נדמה לי שהוא החוויר, ככל שהדבר אפשרי לאדם ממוצא אפרו-אמריקני. "לא שואלים פה שאלות כאלו!" נראה לי שהוא ממש כעס

עלי. פתאום התקלפה המסכה המושלמת, ולשנייה אחת נגלה כל הזבל. הוא הזמין עוד בירה ושתה אותה תוך שהוא צופה בלהקה. הרגשתי לא בנוח, אבל לא יכולתי לעשות הרבה. גמרתי את הבירה שלי וקמתי ללכת. "תגיד," פתאום הסתובב אלי בחיוך כאילו לא קרה כלום, "רוצה לבוא איתנו למסיבה בצפון העיר? יש מסיבה מדליקה בשדרה האחת עשרה. מוזמנים בלבד." אין סיכוי, חשבתי. מלמלתי משהו על פגישות למחרת בבוקר, אמרתי לו לילה טוב ויצאתי לאוויר הלילה הניו-יורקי הקריר.

כשיצאתי מהמועדון ראיתי שיחה שלא נענתה מדליה. למעשה חמש שיחות. התקשרתי אליה. "היי מותק."

"איפה אתה? מה קורה איתך? כל כך דאגתי."

"אני בסדר," הרגשתי כאילו משקולת של חמישים קילו התיישבה על

צווארי, "הכול בסדר."

שתיקה קצרה.

"מה אתה עושה?"

"מסתובב בניו יורק."

"רגע," לחץ קל בקולה, "אתה לא אמור להיות בשדה התעופה?"

"אה, לא. יש פגישות. אני חייב להישאר עוד לילה פה."

היא לא ענתה. הרגשתי את הדמעות מהצד השני. "דליה?" היא שתקה.

"מותק, אין מה לעשות. אני חייב להישאר."

"כל כך קשה לי. אני מתגעגעת אליך."

"גם אני," אמרתי אוטומטית ולא הרגשתי כלום. "טוב, אני חייב לסיים."

"מתי אתה נוחת?"

"בערך בחמש וחצי בבוקר."

"אני אחכה לך בשדה התעופה."

"אין צורך."